

небесния Баща да стане тя храмъ на Невмѣстимия — да се роди отъ нея Единородниятъ Му Синъ, по-беденъ и отъ най-бедния човѣшки синъ...

Наближаваше полунощъ. Спогаило, сякашъ дъхъ, всичко — и на небето, и на земята — очакваше съ трепетъ нѣщо необикновено да стане. Месецътъ свѣтѣше отгоре съ никога невижданъ блѣсъкъ, като че и той искаше да даде на земята всичката си свѣтлина. Звездитъ се надпреварваха също да покажатъ свѣтлината си тая нощъ. А безброй бѣли облачета тържествено плуваха надъ спящата земя, и изведнажъ отъ всѣко едно отъ тѣхъ се отдѣли цѣло множество бѣлокрили ангели. Въ мигъ тѣ се събраха надъ потъналата въ лунния блѣсъкъ Витлеемска долина и благоговѣйно сведоха криле надъ бедната пещера въ нея, кждето въ тъмната нощъ на земята стана отъ вѣкове очакваното чудо...

Тамъ, въ яслитъ на животнитъ, повитъ въ бедни пеленки, лежеше новороденъ Младенецъ. Майка Му, снѣжно бледа Дева съ лице на дете, Го топлѣше съ дрехата и диханието си. И предъ Тоя Младенецъ въ Витлеемската пещера всички свѣтли духове отъ небето криеха благоговѣйно лицата си, молѣха се на Всевишния въ най-голѣмо учудване и презъ сълзи на възторжена радостъ пѣха:

— Слава въ висинитъ Богу, и на земята миръ, между човѣцитъ благоволение!

Презъ това време единъ отъ небеснитъ ангели се отдѣли и видимо полетѣ къмъ потъналата все още въ дълбокъ сънъ земя. Приближавайки се до нея, той сякашъ ѝ отправяше мълчаливъ укоръ, задето най-великиятъ ѝ часъ бѣше вече дошелъ, а тя дълбоко спѣше... Тогава той се насочи къмъ Витлеемската долина да търси чисти сърдца и добри воли, готови да приематъ станалото чудо презъ тая света нощъ.

Тукъ ангелътъ намѣри около сплашенитъ си стада